

MEGAN RAPINOE

WSOY

YKSI ELÄMÄ

YKSI ELÄMÄ

Megan Rapinoen tarina

Emma Brockes ja Megan Rapinoe

Suomennos Tero Valkonen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

COPYRIGHT © MEGAN RAPINOE 2020

KUVALIITTEEN KUVAT MEGAN RAPINOEN KOTIALBUMI
SUOMENKIELISEN LAITOKSEN COPYRIGHT © WSOY 2021

ISBN 978-951-0-45663-7

PAINETTU EU:SSA

SUELLE,
*joka parsi minut kokoon ja teki minusta voittamattoman.
Voin vain toivoa pystyväni rakastamaan sinua samoin.*

JA ÄISKÄLLE,
*olet meille kaikille maailmankaikkeuden keskipiste
ja pyytämättä tarjottujen neuvojen ykkönen.*

JA ISÄLLE,
*kiitos alleviivaamattomasta voimasta
ja tarttuvasta hymystä
ja pyytämättä tarjotuista neuvoista.*

JA RACHYLLE,
*kiitos kohtukaverille ja rikostoverille
myös pyytämättä tarjotuista neuvoista.*

JA BRIANILLE,
joka innoittaa minua aina ja tarjoaa pyytämättä neuvoja.

JA JENNYLLE,
*kiitos rakastavasta sydäimestä
ja pyytämättä tarjotuista neuvoista.*

JA MICHAELILLE,
*jolla on suuri karhunsydän
ja paljon pyytämättä tarjottuja neuvoja.*

JA CECÉLLE,
jonka lempeys on ääretöntä ja neuvot pyytämättä tarjottuja.

JA AUSTINILLE,
*sinä olet meidän valomme ja Dooblebopimme,
ja sinäkin tarjoat neuvoja pyytämättä.*

*Kerrohan mitä aiot tehdä
hurjalla ja arvokkaalla elämällä, ainoallasi?*

– MARY OLIVER, THE SUMMER DAY

Sisällys

Esipuhe 11

Johdanto: Nouse seisomaan 17

- 1** Maalaiselämää 28
- 2** Vahvoja naisia 38
- 3** Treeni 47
- 4** Brian 57
- 5** Pois 72
- 6** Alamaissa 85
- 7** Chicago 98
- 8** Joukkueen ainoa homoseksuaali 111
- 9** Liigan loppu 129
- 10** Lontoo 2012 136
- 11** Olympique Lyonnais 148
- 12** Yhtäläisen palkan tavoittelu 158
- 13** Rio 171
- 14** Polvistuminen 186
- 15** Sue 208
- 16** Ansaitseminen 221
- 17** Eteenpäin 240

Jälkisanat 255

Kiitokset 259

Esipuhe

HETI ALKUUN tahdon sanoa sanasen kirjani pyrki-
myksistä. Paljon mediahuomiota saavia moititaan
usein siitä, että he yrittävät ajaa sen avulla omia etu-
jaan mahdollisimman rajusti. Ihmisestä tulee kuuluisa, ja hän
repii siitä irti kaiken mahdollisen. Menee mainoksiin, panee
myyntiin oman parfyymimerkin, tahkoaa lisärahaa kirjalla tai
tosi-TV-ohjelmalla. Minä pyrin ehdottomasti tahkoamaan lisä-
rahaa ja käyttämään tilaisuuden hyväkseni. Toivoakseni teen
sen kuitenkin syistä, jotka eivät ole pelkästään epäilyttäviä.
Pääset pian lukemaan lapsuudestani Pohjois-Kaliforniassa,
kaksoissiskostani Rachaelista, hilpeästä äidistäni ja eriskum-
mallisesta isästäni sekä hyvistä ja huonoista hetkistäni Yhdys-
valtojen naisten jalkapallomaajoukkueessa. Siinä ohessa haluan
kuitenkin käsitellä myös aiheita, jotka ovat minulle tärkeitä ja
joilla ei ole mitään tekemistä urheilun tai perheen kanssa.

Lapsena olin ikäisekseni pienikokoinen. Olin myös ujo ja
annoin siskon puhua puolestani. Toisinaan olin ulkopuolinen.
Ja vaikka olin synnynnäinen urheilija – sekä Rachael että minä
osasimme hyppiä kahta narua jo päiväkodissa – itsevarmuuden

Yksi elämä

kehittyminen otti aikansa. Minähän olin herranjestas jo kahdeksantoista ja yliopistossa ennen kuin tajusin olevani lesbo, ja kun miettii, miten ilmiselvää se jälkikäteen katsottuna on, olen edelleen kiukkuinen perheelleni, ettei se maininnut asiasta aiemmin.

Perheeni oli yhteiskunnallisesti ja poliittisesti konservatiivinen – kuten melkein kaikki kotikaupungissani – joskaan poliittisuus ei ollut kotona pinnassa. Lapsuudessa minulle painotettiin esimerkiksi sitä, että kiusaajille täytyy panna vastaan ja aina täytyy pyrkiä toimimaan oikein; vanhempien mukaan jälkimmäiseen liittyi myös se, että täytyi tunnustaa, miten onnekkaita me olimme. Meillä oli paljon lapsia eikä erityisen paljon rahaa, mutta me vartuimme turvallisen rakastavassa ympäristössä, jossa tarpeemme kyllä tyydytettiin. Lisäksi kaksoissiskoni ja minä olimme söpöjä, hyviä urheilijoita ja pidettyjä koulussa. Meillä oli uskomattoman helppoa.

Olimme myös valkoihoisia. Tämä saattaa kuulostaa itsesäänselvyyden korostamiselta, mutta olen aidosti sitä mieltä, etteivät monet valkoiset ymmärrä sitä neljänsadan vuoden mittaista historiaa, joka heitä hyödyttää. Minä en ainakaan ymmärtänyt. Yliopiston jälkeen osasin toki puhua ympäristöstä ja naisten oikeuksista, myöhemmin taas puhuin enemmän HLBT-oikeuksista sekä palkkatasa-arvosta. Minulta kesti kuitenkin kauemmin oppia hahmottamaan, miten valta ja politiikka operoivat pinnan alla ja välitöntä kokemustani laajemmissa yhteyksissä. Se, että puhun sinulle kirjassa, josta sain etukäteen runsaasti rahaa ja jonka kirjoittamisen aloittamisvuonna olin jo voittanut kaikki mahdolliset palkinnot, ei johdu

pelkästään siitä, että olen hyvä jalkapalloilija, tai siitä, että olen tehnyt ankarasti töitä, kuten urheilijat mielellään sanovat. (Tiedätkö kuka muu tekee ankarasti töitä? Kaikki.)

Se, että minulle on suotu puheenvuoro, liittyy elämäni muihin puoliin, muiden muassa siihen miltä näytän, mitä edustan ja mitä miellelyhtymiä edustamaani lajiin liittyy. Pieni valkoihoinen naisfutari – vaikka sitten pinkkitukkainen ja äänekäs lesbo – puhuttelee lehdistöä aivan eri tavalla kuin vaikka reippaasti yli 190-senttinen musta afrotukkainen mies, joka pelaa amerikkalaista jalkapalloa.

Minulta otti aikansa päästä tähän. Tärkeän asian esiin nostaminen voi olla vaivaannuttavaa. Voi olla äärimmäisen kiusallista kävellä jonkun huoneeseen ja pyytää lisää rahaa, aivan kuin voi olla tavattoman hankalaa sanoa toisille, että he toimivat rasistisesti. Toiset suuttuvat. He suuttuvat silloinkin, kun ei ole sanottu mitään henkilökohtaista. On hämmästyttävää nähdä, mistä kaikesta ihmiset pillastuvat, etenkin jos puhuja on nainen. Naispuolisena ammattiurheilijana minä en saa – tai minun ei pitäisi – kiroilla julkisesti, puhua turhan paljon politiikkaa, hullaantua voitosta, antaa ymmärtää, että saatan olla todella hyvä, tai myöntää, että olen kiinnostunut rahasta. Miehet urheilevat, koska he rakastavat sitä ja haluavat rikastua; naisten oletetaan lähtevän touhuun puhtaasti urheilun tähden.

Minun ei myöskään sovi tuhлата julkisasemaani. Kanssaurheilijoiden kokemuksesta päätellen nyrkkisääntö on se, että kun rikkaus ja maine on saavutettu, niistä tulee pitää kaikin keinoin kiinni. Olen tehnyt viimeisen neljän vuoden aikana paljon virheitä. En varsinaisesti ole mikään pitkän tähtäimen ajattelija.

Yksi elämä

En pohtinut etukäteen, mitä voisi tapahtua, jos ottaisin poliittisesti kantaa – ei tullut mieleen, että firmani voisi ottaa osu-maa tai floridalaiset ventovieraat soittelisivat vanhemmilleni kysyäkseen, missä kohtaa he tekivät kasvatuksessani virheen.

Olen kuitenkin ymmärtänyt asian aina niin, että kun ihminen saa hitusen valtaa, tilaa tai kontrollia, hänen tulisi parhaansa mukaan jakaa se. Minusta sellaiseen ei edes tarvita merkittävää asemaa. Toiminta voi olla niin yksinkertaista, että käy vastustamaan ahdasmielistä huomautusta silloinkin, kun ei itse edusta ryhmää, jota vastaan se on suunnattu. Se voi olla sitä, että ajattelee Trayvon Martinia, Sandra Blandia, Eric Garneria, Philando Castilea, Walter Scottia, Tamir Ricea, Michael Brownia ja lukemattomia muita ja miettii, miksi on niin, että vaikka lausun heidän nimensä julkisesti, saan edelleen kutsun bileisiin, kun moni muu taas ei saa. Sanomiseni ja tekemiseni ovat joskus aiheuttaneet vähän suuremmankin äläkän. Mutta kun muistaa minkälaisia tilaisuuksia minulle on tarjoutunut, oikeista asioista puhuminen tuntuu jumalauta vähimmältä, mitä voin tehdä.

Sitä paitsi: mitä enemmän puolustaa toisia, sitä helpompi on puolustaa myös itseään. Minusta on mahtavaa pelata jalkapalloa. Minulla ei ole koskaan ollut muuta duunia. Haluan pelata ja voittaa, mutta kun ottaa huomioon miten paljon joukkueeni ja minä tosiaan voitamme – ja kun muistaa markkina-realiteetit, kuten Yhdysvaltojen jalkapalloliitto asian mielellään ilmaisee – niin haluan myös ostaa kultaisen Rolexin, eikä sen sanominen ole mielestäni lainkaan kohtuutonta. Minusta ei ole myöskään asiatonta sanoa ääneen, että vaikka olen kiitollinen

kyvyistäni ja kaikesta muusta, mitä sain syntymässä täysin ansioitta, en suinkaan ole kiitollinen, kun toiset tienaaivat rahaa minun ja joukkueovereideni saavutuksilla. Minusta heidän pitäisi olla kiitollisia meille.

Kun joukkueeni voitti vuonna 2019 maailmanmestaruuden toisen kerran, pelasimme koko joukon näytösotteluita ympäri maata. Se oli yhdenlainen kunniakierros, mutta paljon enemmän minua innosti toinen samana vuonna tekemäni turnee, jonka yhteydessä puhuin firmojen, hyväntekeväisyysjärjestöjen, koulujen ja yliopistojen edustajille sekä erinäisissä paneeleissa muiden feministien ja yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden puolesta kampanjoivien kanssa. Puhuin siitä että miesten ja naisten tulisi saada yhtä suurta palkkaa, ja siitä ettei sovinismin, rasismin ja homofobian kaltaisista asioista tule vaieta. Puhuin siitä minkälaisia riskejä aktivismiin monien mielestä liittyy, samoin kuin sen riemuista. Puhuin siitä että välittäminen on mageeta ja toisten aseman parantamisesta voi olla myös itselle hyötyä. Kun tekee maalin ja kuulee nimensä viidenkymmenentuhannen suun huutamana, se on eittämättä komeaa, mutta olen erittäin ylpeä myös maalisytöistä; paikan järjestäminen jollekulle toiselle, tilaisuuden tarjoaminen, on aivan yhtä tärkeää, ellei jopa tärkeämpää.

En ole maailman paras jalkapalloilija. Olen parhaiden joukossa aika korkealla, mutta siihen asiantuntemukseni sitten päättyykin. Muissa asioissa en tiedä mitään, mitä muut eivät tietäisi, enkä tee mitään, mihin muut eivät kykenisi. Meillä kaikilla on samat resurssit, yksi ainoa elämä, joka rakentuu päivittäisistä päätöksistä. Kerron seuraavassa tarinan siitä, kuinka

Yksi elämä

tein omat päätökseni ensimmäisestä pallonpotkaisusta aina vuonna 2016 tehtyyn päätökseen, joka vaaransi koko urani. Samalla pyrin esittämään kysymyksen: mitä sinä aiot tehdä?

JOHDANTO

Nouse seisomaan

JOUKKUEEN BUSSI ajoi juuri Chicagon esikaupunki-alueen halki, kun agenttini soitti. Oli syyskuu 2016, ja joukkueeni FC Seattle Reign oli pelannut Chicago Red Starsia vastaan yhden kauden viimeisistä peleistä. Mutta ei agentti sen takia soittanut. Dan Levy oli edustanut minua melkein vuosikymmenen, ja olimme kokeneet yhtä sun toista. Hän oli viisi vuotta aiemmin ollut tiiviisti mukana keskusteluissa, jotka koskivat päätöstäni tulla kaapista Yhdysvaltojen naisten maajoukkueen ensimmäisenä ja pitkään myös ainoana pelaajana – mikä on todella koomista, kun ottaa huomioon miten paljon lesboja joukkueessa on – ja hän oli mielentyyneyttään menettämättä opastanut minua myös loukkaantumisten ja pettymysten hetkellä. Sillä kertaa hän kuulosti kuitenkin huolestuneelta. »Tämä juttu leviää käsiin», hän sanoi.

Illan peli oli ihan tavallinen. Chicago ei ole jalkapallokaupunki, kuten ei ole myöskään New York eikä Los Angeles, joskaan varsinaisista syistä ei kenelläkään taida olla kunnan käsitystä. Porukkaa saattaa tulla maajoukkueen matsiin, mutta

Yksi elämä

ei ole mitään toivoa, että sitä tulisi liigapeliin ihan sattumanvaraisena syyskuun sunnuntaina. Pelasimme vaatimattomasti kolmentuhannen hengen yleisölle, ja tulos oli valju 2–2. Mutta heti ensimmäinen kysymys pelin jälkeisessä lehdistötilaisuudessa hyvä jos sivusi itse ottelua: olinko minä etukäteen ajatellut polvistua kansallislaulun aikana, ja jos olin, niin miksi?

Osasin tietysti odottaa kysymystä. En tehnyt polvistumis päätöstä heppoisin perustein. Toisaalta on myös niin, etten juuri ajatellut, miten se saatettaisiin ottaa vastaan. Voin olla yhdentekeissä asioissa aika impulsiivinen – olen niitä, jotka merkittävää turnausta edeltävänä iltana värjäävät tukan pinkiksi – mutta nyt ei ollut kyse siitä. En puinut polvistumisen mahdollisia seurauksia, koska polvistuminen tuntui mielestäni henkilökohtaista valintaa tärkeämmältä asialta. Sikäli kuin mietin riskejä, ne eivät liittyneet siihen, miten tekoni tulkittaisiin, vaan siihen että jos en tekisi mitään, sen riski olisi mielestäni valtava, yhteiskunnallinen ja noteeraamattajättämiskelvoton.

En kuitenkaan odottanut kovin rajua vastareaktiota. Varsinkin liigatason jalkapallolla on Yhdysvalloissa matala profiili verrattuna vaikka amerikkalaiseen jalkapalloon tai baseballiin. Naisten kansallisen jalkapalloliigan yhdeksän joukkuetta ovat erittäin kilpailuhenkisiä, mutta eivät ne suoranaisesti urheilu-sivuja hallitse. Syksyllä 2016 edes maajoukkue ei ollut kovin näyttävästi esillä, vaikka se oli yksi kaikkien aikojen menestyksekkäimmistä joukkueista. Putosimme kuukautta aiemmin Rion olympialaisten puolivälierässä, mikä oli kansainvälisissä turnauksissa huonoin saavutuksemme vuosikausiin. En itse

pelannut erityisen hyvin, sillä polvivammani oli vasta parane-
misen loppuvaiheessa. Jalkapallokausikin veteli viimeisiään.

Olin myös naisurheilija. Olin 31-vuotiaana kaksien maail-
manmestaruuskisojen ja kaksien olympialaisten veteraani, ja
minut tunnettiin vähintään yhtä hyvin kovista puheista kuin
pelisaavutuksista. Oli siitä huolimatta kohtuullista olettaa,
että poliittisissa kysymyksissä minun puheillani olisi vähem-
män painoarvoa kuin miehen sanalla. Kun kolmen WNBA-
koripallojoukkueen naiset käyttivät aiemmin samana vuonna
BLACK LIVES MATTER -T-paitoja, se herätti jonkin aikaa
suurta kiinnostusta, joka kuitenkin sittemmin kuihtui. Mutta
kun San Francisco 49ersin pelinrakentaja Colin Kaepernick
viikkoa ennen minua polvistui San Diegossa käydyin ottelun
yhteydessä, reaktio oli nopea ja valtava.

Olin nähnyt videokuvaa Colinin polvistumisesta. Ei sitä
voinut välttää. Elettiin vaalivuotta, ja uutisia olivat koko kesän
hallinneet jutut aseistautumattomista mustista amerikkalai-
sista, jotka kuolivat poliisin käsissä. Black Lives Matter -liik-
keen näkyvyys oli kasvanut. Vähän aikaa meni jopa niin, että
jos avasi *New York Timesin*, näki väistämättä juttuja siitä, miten
eri tavoin oikeusjärjestelmämme ja yhteiskuntamme laajem-
minkin kohtelee mustia ja valkoisia. Kun Colin polvistui, se
tuntui minusta johdonmukaiselta reaktiolta yhdenlaiseen hätä-
tilanteeseen. »Minä en aio seistä ylpeänä lippua katsellen, jos
sen edustama maa sortaa mustia ja ylipäänsä muita kuin valko-
isia», hän sanoi, ja tähän sisältyvä kehoitus – kai kaikki muutkin
sen kuulivat? – oli päivänselvä.

Yksi elämä

KUN VILKAISIN sosiaalista mediaa polvistumiseni jälkeisenä aamuna, ymmärsin heti erheeni mittakaavan. Danin edellisillan varoitus oli pelkkä maistiainen tulevasta: ihmiset olivat rai-voissaan. Voi taivas, että he olivatkin kiukkuisia. Olin joskus nuorempana elänyt harhakäsityksessä, että miesten tapaileminen voisi olla osa minunkin tulevaisuuttani. Tämä tuntui vielä suuremmalta erehdykseltä.

Kyse ei ollut pelkästään kiukun äänekkyydestä vaan myös äänensävyjen hysteerisyydestä. Olin odottanut korkeintaan paria paapovaa pääkirjoitusta tai yhtä hashtagia. Sen sijaan tuloksena olikin tappouhkauksia, väkivallalla uhkaamista ja karmea kielenkäyttöä – suurin osa viesteistä oli lähetetty Danille ja muille agenteille, joskin mukana oli usein siisti sivuhuomautus, jossa kysyttiin, voisivatko he ystävällisesti välittää viestin minulle. Entiseksi faniksi ilmoittautuva mies sanoi harkitsevansa paitani polttamista. Minua nimiteltiin kaikin mahdollisin tavoin. Kun kuva minusta polvistuneena levisi internetissä, oikeistolaisissa blogikirjoituksissa vaadittiin pudottamistani joukkueesta ja minusta tuli yksi Fox Newsin puheenaiheista. Sellaista en kerta kaikkiaan osannut odottaa.

Soitin vanhemmilleni Reddingiin. Se on pohjoiskalifornialainen pikkukaupunki, joka menestyi aikoinaan metsäteollisuuden ansiosta mutta on sittemmin ajautunut pitkään ja hitaaseen taantumaan. Rachaelia lukuun ottamatta suurin osa suvustani – vanhemmat, sisarukset, tädit, sedät, veljen- ja sisarentyttäret ja -pojat – asuu yhä alueella, eivätkä reaktion mittakaavasta äimistyneet vanhemmat olleet ainoastaan huolissaan minusta vaan myös kiukkuisia, etten ilmoittanut

etukätein, sillä he joutuivat kohtaamaan konservatiivisten naapuriensa reaktiot.

Sisarukseni ottivat yhteyttä yksi kerrallaan. CeCé, jota pidän vanhimpana siskonani mutta joka on todellisuudessa nuorin äidinpuoleinen tätini ja meistä kaikista ehdottomasti mukavin, soitti varmistaakseen, että kaikki oli hyvin. Vanhin siskoni Jenny, jota kukaan ei parhaalla tahdollakaan voi kutsua erityisen kiltiksi, soitti hätäantyneenä ja ilmoitti, että hänen piti poistaa työtovereita Facebook-kavereistaan, koska he jakoivat linkkejä minua soimaaviin artikkeleihin. Rachael oli patikoimassa Sveitsin Alpeilla. Oltuaan kolme päivää vuorilla ilman wifi-yhteyttä hän saapui erääseen kylään, pani puhelimen päälle ja katsoi, kuinka se tärisi saapuvista viesteistä niin että melkein putosi pöydältä – suurin osa tuli kavereilta, jotka kysyivät: »Oletko nähnyt mitä Megan teki?!» Hän ei ollut nähnyt, mutta hän pääsi kyllä pian tilanteen tasalle. Meillä on yhteinen firma nimeltä Rapinoe SC, joka pitää lapsille jalkapalloklinikoita ympäri maata, ja hän sai firman verkkosivujen kautta hirveät määrät vihamielistä sähköpostia, samoin kuin ilmoituksia tulevien osallistumisten perumisista. Kun hän soitti, ääni tuntui kantautuvan oikein hyvin ilman satelliitin apuakin. »Mitä helvettiä täällä oikein tapahtuu?» hän huusi.

Minun oli vaikea vastata. Kun pakkasin joukkueen kanssa kamat Chicagossa ja valmistauduin lentämään seuraavaan peliimme Washington DC:ssä, meteli vain voimistui. Olin ilmaissut kunnioituksen puutetta veteraaneja kohtaan, olin amerikanvastainen, tein urheilusta poliittista tavalla, joka pilasi urheilun kaikilta muilta. Minulla oli jokaiseen syytökseen pitkä

Yksi elämä

ja mietitty vastaus, mutta ensisijaisesti olin raivokkaan pahastunut. Eikö poliisi muka harjoitakaan kohtuutonta voimankäyttöä? Näinkö tosiaan on? Selvä juttu. Te siis olette sitä mieltä. Te väitätte että mitään tällaista ei ole olemassakaan ja kaikkien näiden ihmisten kokemukset... hekö siis valehtelevat? Raivon mittakaava tuntui alleviivaavan ongelmaa, johon olimme puuttuneet, toisin sanoen sitä, että maamme kiistää rotukysymykset uppiniskaisesti, ja tämän takana on valkoisten heikkous.

Kaikki kiukku ei suinkaan tullut ulkopuolisilta. Perhe oli kyllä tukenani, kuten se aina on, mutta ei se tarkoita, että kaikki olisivat olleet samaa mieltä. Isällä ja minulla oli ollut poliittisia erimielisyyksiä jo pitkään. Rachael, joka kannatti poliittista kantaani täysin, oli edelleen kiukkuinen, etten suunnitellut vetoani paremmin, kun taas osa perheenjäsenistä mietti ääneen, oliko polvistuminen todella paras tapa ilmaista asia. Ajattelin että ainoa tekemisiini pelkästään myönteisesti reagoinut henkilö oli veljeni Brian. En ollut keskustellut hänen kanssaan pitkään aikaan, mutta polvistumisellani oli sellainen synkässä mielessä huvittava seuraus, että hän putosi aika monta pykälää Rapinoen suvun eniten hämminkiä aiheuttaneiden jäsenten taulukossa.

Halusin kuumeisesti keskustella erään henkilön kanssa. Sue Bird oli naisten koripallomaajoukkueen tähtipelaaja, jonka tapasin aiemmin kesällä Rion olympialaisissa. Kohtasimme lyhyesti uudelleen Chicagossa ja päätimme olla tapaamatta uudelleen ennen kuin palaisin Seattleen ja eroaisin morsiamestani. Minulla ei ollut koskaan aiemmin ollut sellaisia tunteita ketään kohtaan, ja tavallisissa oloissa siinä olisi ollut minulle

riittävästi draamaa koko vuodeksi. Mutta kun ympärilläni käytiin ankaraa väittelyä, juuri Sue oli se, jonka kanssa olisin eniten halunnut olla, enkä kuitenkaan voinut.

Eivät kaikki suinkaan suhtautuneet polvistumiseeni kielteisesti. Seattlelaiset joukkueoverini olivat toki suurelta osin hämentyneitä, mutta he myös kannustivat minua kaikessa hiljaisuudessa, kuten kannustivat myös valmentaja Laura Harvey sekä Seattle Reignin omistajakaksikko Bill ja Teresa Predmore. Sain ventovierailtakin kannustusta niin lentokentällä, kadulla kuin loukkaavien sähköisten viestien seassa. Mutta kuten niin tavallista on, kielteiset viestit saivat eniten huomiota, ja kun toimittajat kyselivät, suunnittelinko polvistuvani uudelleen, huomasin olevani tutussa tilanteessa. Varmin tapa saada minut tekemään jotain on se, että kieltää sen minulta. En hetkeäkään ajatellut, etten välttämättä saisi itse päättää asiasta.

KOLME PÄIVÄÄ Chicagon ottelun jälkeen Seattle Reign pelasi Washington Spiritiä vastaan marylandilaisella stadionilla. Kun vaihdoin vaatteita, Laura tuli kaikessa hiljaisuudessa luokseni ja ilmoitti, että vastajoukkueen omistaja oli päättänyt soittaa kansallislaulun, kun olimme vielä pukuhuoneessa, jotta minulla ei olisi mahdollisuutta polvistua. »Tuohan on ihan vitun pimeetä», sanoin ja purskahdin nauruun. Veto tuntui pelkurimaiselta ja epärehelliseltä, ihan vihoviimeiseltä tavalta toimia silloin kun on jonkun kanssa eri mieltä. Samalla se käynnisti uuden vaiheen, jossa minulle netissä vaahtoavien tilalle tuli paljon pahempi juttu: kasvotusten minulle oltiin kohteliaita, mutta tekojani pyrittiin selkäni takana hillitsemään.

Inspiroiva kertomus huippu-urheilijasta, joka on uskaltanut olla oma itsensä ja puhua ääneen silloinkin, kun olisi ollut turvallista pysyä hiljaa.

Megan Rapinoe on maailman tunnetuimpia urheilijoita ja on johdattanut Yhdysvaltain naisten jalkapallomaajoukkueen kahdesti maailmanmestaruuteen.

Elämäkerrassaan Rapinoe kuvaa paitsi kasvuaan maailman parhaaksi naisjalkapalloilijaksi myös väsymätöntä työtään tasa-arvon puolestapuhujana.

Rapinoe kasvoi kuusilapsisen perheen kuopuksena konservatiivisessa pikkukaupungissa, joka ei ollut helpoin ympäristö homoseksuaaliselle ja omapäiselle nuorelle naiselle. Rapinoe kertoo, miten löysi oman tiensä ja päätyi lopulta suuren yleisön ikoniksi haastettuaan Yhdysvaltain jalkapalloliiton oikeuteen naispelaajien syrjinnästä ja kieltäytyttyään presidentti Donald Trumpin kutsusta Valkoiseen taloon.

EMMA BROCKES on tietokirjailija ja toimittaja, joka kirjoittaa muun muassa *The Guardianiin*, *The New York Timesiin*, *Vogueen* ja *Elleen*.

www.wsoy.fi

99.1

ISBN 978-951-0-45663-7